

IRENA OBERMANNOVÁ

motto

TAJNÁ KNIHA

MOTTO

IRENA
OBERMANNOVÁ

TAJNÁ
KNIHA

FIKTIVNÍ DENÍK
JEDNOHO BLÍŽE NEURČENÉHO ROKU OD
HROMNIC DO HROMNIC

Praha 2011

© Irena Obermannová, 2011
Cover photography © Jan Saudek, 2011

Veškerá práva vyhrazena

ISBN 978-80-7246-582-8

*A existoval jsi vůbec někdy...?
Třeba jsem si tě vymyslela.*

Jsou věci, které se nedají napsat. Jak vysvětlit Největšímu Čechovi na mém záchodě, že to prkýnko padá? A co když potká ve výtahu sousedy? Co si pomyslí? Že se jim zjevuje Největší Čech? O tom se psát nedá.

A o čem se dá psát?

Nevím.

Začínám. Když tohle nenapíšu, tak se zblázním. Ještě nikdy se mi to nestalo, přísahám.

Řekl jsi, že mám tvý povolení napsat o tobě, co chci.

Chceš, abych to udělala. Svým zvláštním, zdánlivě neprůbojným způsobem jsi mi tuhle knížku nakázal. Možná to byl jedinej důvod, proč sis mě našel.

Opírám sádku o parapet. Jen takhle můžu se zlomenou pravačkou psát. Parapet je výš než stůl. I tak to půjde ztuha.

„Jak mi Největší Čech zlomil ruku,“ mohl by znít název první kapitoly.

Jak mi zlomil srdce.

Začínám, ale odkud? Od lži Mýho milýho? Byla tak nevinná!

Pohnula ve mně vesmírem.

Deset let ke mně Můj milej dochází a pořád si dává pozor. Aby si nezačal, aby se neomočil. Aby si nic nezlomil.

Když na něj praskla lež, neprozřetelně prohlásil: „Měla bys mi to přát.“

Měl pravdu.

Měli bychom si přát i věci, o kterých bychom radši nevěděli.

A tak jsem se ho zeptala:

„Přál bys mi to ty?“

Zlomeniny osvobozují. Člověk se vymkne. Sejde z cesty. Vykolejí. A pak se dějí věci.

Lží Mýho milýho mi z hlavy vyletěl špunt. Uvolnilo se mi místo na pomýšlení, která jsem si zakázala.

Posedlo mě přání – chtěla bych ještě jednou v životě potkat někoho, kdo si nedává pozor. Někoho, kdo by mě vy-mknul, vykolejil, zlomil mi kost. Jenomže jsem tušila, že něco takového by se mnou mohl dokázat leda Pánbůh. Nebo aspoň Největší Čech. Nejstarší z mužů, co mi byli blízcí. V téhle podivné době, která mužům nesvědčí.

Víš, já celej loňskej rok strávila zavřená na Majáku nad Botičem a psala seriál pro televizi. Vězela jsem blaženě zaba-rikádovaná před běsem světa a směla se soustředit jen na jednu věc, což je požehnaní a dar a já nevím co všechno. Jenže já byla po tom krásným roce jak mátoha. Měla jsem proto v plánu začít hned od ledna víc cestovat a vidět lidi. Možná i slony. Ne, to ne, mám pořád radši lidi...

Odjela jsem s Mým milým na hory a za pět dní jsem plá-novala odjet na další hory s Julií a Apolenou. A pak na vele-hory a za moře.

Myslela jsem, že mám načase cestovat s kamarádkami.

Jo, možná i s těmi slony.

Ty jsi mě vážně nenapadl.

Ale popořádku.

1. února

S Alicí se scházíme v televizi nad posledními úpravami ve scénářích.

Přichází mi textovka od Jeronýma.

Největší Čech tě zve do divadla na inscenaci své zdramatizované knihy.

To představení jsem už samozřejmě viděla.

Což ovšem Jeronýmovi nepíšu.

Pro návštěvu divadla vybírám zítřek druhého února. A s kým mám jít? Lístky mám dva. Vezmu Mýho milýho?

Vezmu svoji příbuznou, lékařku Vilmu.

Jasně že tam nebudeš, ale stejně se jdu poohlédnout po nějakých šatech. Osudovejch.

A opravdu je nacházím.

S knoflíčkama.

Abych se ti líbila.

Když už mě neuvidíš.

Když už mě neznáš.

Čáry, máry, fuk.

2. února

Odcházím z Majáku obalena v Osudových. Mrzne jako blázen, zima letošní zimy je ničující, ale já ji nevnímám. Baletím.

Před garáží je tma a led. Vznáším se. Letím. Jupííí, nepadá mě. A vnímám, jak se nezadržitelně řítím na pravou ruku. Křupne to.

Ležím na zemi a v hlavě mi jiskří. Veškerý mráz letošní zimy mi břínká v uších. Na pár vteřin ztrácím vědomí. Několik metrů ode mě zastavuje auto, zhasíná světlo, abych neviděla řidiče, jenže já stejně vím, že je to můj souseď, který mě nenávidí. Nenávidí mě jen tak. Protože existuju. A tak dělá, že neexistuju.

Svíjím se na ledu bolestí a strachem, prastrachem. Bojím se odvěkou bezmocnou bázni z mrazu, války, ze smrti a zlých lidí. Bázně z lidí, co někoho nenávidí jen tak. Ale ten strach mi teď dává sílu vstát.

Jdu do auta, startuju motor, zařadím pravačkou rychlost a zuby nehty se snažím ujet. Spasit se. Nevnímat hnusáka v autě. Nepocházet představení.

Přijíždím před Vilmin dům, ale nemůžu vystoupit. Volám jí z auta a vysvětluju, že mi není dobře. Jde pro mě.

Ona a její muž Jiří mě ukládají do své manželské postele. Dávají mi napít, jsem prý bílá jako stěna a tlak mám nula na nulu. Jsem v dobrých rukách, oba jsou lékaři.

Jenže já se zvedám a říkám, že jedem.

Dívají se překvapeně, ale neodporují.

Odřídím to, ruka bolí míň a míň, představení se mi líbí víc a víc, dokonce o dost víc, než když jsem ho viděla poprvé.

Otvíráš mi dveře, co z jeviště vedou rovnou za všema ZA, galantně mi dáváš přednost při vstupu do tajemství.

V divadle potkávám režiséra Hejka, o kterém mi řeklo několik přátel, že chodí po Praze a chválí vítězný film letošního festivalu filmové školy. Jenomže neví, že ho natočila moje Starší dcera. Tak mu to vyklopím. Potěší ho to. Protože se o všechno zajímá. Proto také ví, že za dva dny se koná projekce filmu, kde hraje moje Mladší dcera jazzovou zpěvačku.

„Tak se tam asi potkáme, ne?“ směje se.

Odpovídám, že ne.

Mladší dcera nechce, abych tam šla. Chce být sama za sebe.

3. února

Zkouším hýbat rukou při čištění zubů, při oblékání, při vaření vody na čaj. Jde to. Určitě ji nemám zlomenou. Ale už

za tři dny mám odjet na hory. Raději půjdu na rentgen. Abych měla klid. Abych věděla, že můžu lyžovat.

Volám Vilmě.

Do nemocnice prý můžu přijet hned.

Vilma mě bere za Kapacitou, skvělým ortopedem, toho času po těžké autohavárii. Kapacita leží na vyšetřovně ve slipech, je celá obvázaná a vůbec nevypadá jako profesor. Usměje se na mě a prohmátne mi ruku. Zabolí to a Kapacita mi z ruky odebere kávu z automatu.

„Už ani lok, kdybyste musela na operaci.“

Kapacita není při smyslech.

Znám svoje tělo. Znám sebe. Působím, že se lehce polámu. Ale ve skutečnosti vydržím všechno.

Posílá mě na rentgen.

Tam pak za mnou dojede na invalidním vozíku poháněném sestrou. Prohlíží můj snímek. Vítězoslavně mi sáhne na ruku od ramene po prsty.

„Dáme vám sádru. Odtud sem.“

„Ale to nejde!“ bouřím se.

„Proč by to nešlo?“

„Musím psát!“

„Nemusíte. Věřte mi, že člověk nemusí vůbec nic.“

Načež se dozvídám, že především Kapacita absolvoval osmou operaci, byl měsíc v umělém spánku a ... prostě mohl umřít.

Sestra na ošetřovně omotává kolem celé mé paže lepkavou, smrdutou, předpotopní sádru.

Tu sádru už jsem jednou viděla. V šesti letech jsem si zlomila pravou ruku v lokti. Ani tehdy jsem nemohla psát. Ale tehdy mě to těšilo. Do páté třídy jsem zlomenou pravačkou omlouvala svůj škrabopis.

Budu teď také omluvena? A z čeho?

Nemohu se vrátit domů autem.

Nemohu řídit.

Volám Rychlé želvy. Chtěla bych zavolat svého muže. Ale žádného nemám. Můj milej už je doma, u své ženy. Je za čarou a navíc neřídí.

Mohl by pro mě přijet taxíkem.

To ho však nenapadne. Neprozradím mu to.

Už jsem zapomněla, že muži mohou být platní.

Doma usedám do křesla a sedím. Co jiného mám dělat? Jak se vyčůráím? Jak se umyju? Jak se svléknu, obléknu a udělám si čaj? Jak si dojdu na nákup? Nevím. Starší dceru mám na stáži v Paříži, Mladší bydlí na Žižkově, v bytě, kde předtím bydlela její sestra a který jsme zdělili po mém tátovi.

Mladší dcera je ve škole. A zítra má premču. Nebudu jí nic říkat.

Sedím, nic nikomu neříkám a nedělám nic.

Zjišťuji, že to jde.

Přichází mi esemeska od Jeronýma. Zas celá tak oficiální. *Největší Čech tě zve na sklenku vína do restaurace. Můžeš zítra?* Můžu.

Můžu kdykoliv.

Ale jak se vyčůráím a umyju?

Jediné, co dokážu, je zrušit hory s Juliánou, přijít o dvanáct tisíc, sedět v křesle a hledět.

Nepozval mě jen tak. Potkali jsme se víc než před měsícem v kavárně, kde jsi křtil knihu. Její část napsala Alice.

Alice mě usadila ke svému stolu. Sedl sis naproti mě, ale nedíval ses na mě.

U stolu sedělo dalších pět lidí, přišla i moje kamarádka novinářka Regina, která se s tebou znala, prohodili jste pár vět. Kterási z dam navrhla, že bychom se s tebou mohli vyfotit. Souhlasils.

Stoupl sis vedle mě. Jenomže Regina tě objala tak nárůživě, že jsem jí ustoupila.

Spoušť cvakla. Vyklonil ses přes Reginino rameno a omráčils mě:

*„Chtěl jsem vám říct, že jste nejkrásnější česká spisovatelka.“
Regina protočila panenky. Ať se teda vyfotíš se mnou, na-
vrhla dotčeně.*

Radostně jsi souhlasil.

*Když jsi odcházel, všem kolem stolu jsi podal ruku. A mně
jsi ji pohladil. Ale možná se mejlim.*

4. února

Ráno mě probudí rána do nosu. To jsem se ve spaní chtěla obrátit a zapomněla na sádku. Už jsem neusnula. Ale vstát jsem nemohla. Co budu dělat do pěti? Dívat se do stropu.

Od té doby, co mě opustily dcery, dívám se do stropu stále raději. Od té doby, co bydlím sama, mám času nějak víc, i když ho mám málo. Nevařím, neuklízím. Nemám si s kým povídat. Je to báječné. Od té doby, co mě všichni opustili, se mi žije blaze. Paříž i Žižkov jsou stejně blízko i stejně daleko. Obě mé dcery jsou blízko.

Každou chvíli se mě někdo ptá: „Nechyběj ti?“

„Nechyběj,“ odpovídám.

Protože je mám.

Kromě cest s kamarádkami jsem si také hodlala užít toho, jak jsem na Majáku sama. I když to není žádný palác, normální Maják to je. Jenomže já ještě nikdy sama nežila.

Na vysoké jsem bydlela u rodičů, ve dvaadvaceti jsem se radši vdala, pak se narodila moje Starší dcera... Nikdy jsem nemohla natřít rám zrcadla na růžovo ani si vodit domů chlapy. Každý den jiného. Nevím, jestli to ještě doženu, ale od února jsem se hodlala začít snažit.

Místo toho tu ležím vyvrácená a straší mi na Majáku. Nevím jestli si zvládnou namazat chleba a jestli vůbec nějaký mám.

Dívám se na strop. Je devět. Myslím na Mladší dceru, aby jí to na dnešní projekci dobře dopadlo. Jsem na ten film

zvědavá. Ale klidně se na něj podívám až v televizi, pokud je to její přání.

Dvě minuty po deváté mi cinkne zpráva.

Maminečko, možná kdybys přece jenom přišla... já se bojím... Byla bych ráda, kdybys tady byla.

Projekce začíná za necelou hodinu.

S největší sádrou na světě se myju a oblékám nejrychleji ve svém životě.

Beru si taxíka a do kina vcházím jen o patnáct minut později. Otevřu dveře do sálu. A nemůžu udělat ani o krok víc, je nabito. Používám sádru jako kormidlo i pendrek a prodírám se aspoň ke schodům, abych si na ně mohla sednout. Abych viděla.

Podařilo se.

Nevycházím z údivu. Film vypráví o krásných mladých lidech, co hrajou jazz, i když se to nesmí, nebo právě proto. O krásných mladých lidech, co si hrajou, i když se kolem nich zavírá a vraždí, neb se píší padesátá léta. Mladší dcera nemá vůbec tak malou roli, jak tvrdila. Je tam krásnější, než jsem tušila. A skvěle zpívá. Film je silný. Okouzlující mladí hrdinové umírají, emigrují nebo jsou uvězněni. Jazzová zpěvačka, kterou Mladší dcera hraje, si pustí plyn.

Okouzlující mladí herci vycházejí ze sálu. Mladší dcera pláče nad osudy hrdinů. Fotografové fotí, držím se stranou, Mladší dcera mě objímá, děsí se mé sádry, představuje mě ostatním, podávám jim sádru, všichni mě litují, moje holčička mě hladí.

„Přijdu ti nakoupit,“ slibuje, já jí to vymlouvám, a tak se trochu hádáme.

Přijíždím domů.

Je jedna hodina odpoledne. Mám hlad. Hledím.

Nenapadá mě, co jiného bych mohla dělat.

Ve dvě hodiny mi Mladší dcera přináší nákup. Vaří mi oběd a pak už spěchá do školy.

Nedělám nic. Můj strach z blížícího se setkání jen roste.

Vlastně jsme se setkali už dřív než v kavárně, kdes křtil knihu. Setkali jsme se na módní přehlídce, kam mě s sebou vzala velká Malvína, abychom se prý trochu seznámily, když vydáváme knihy u stejné nakladatelky.

Na rautu ses objevil vedle nás, Malvína nás představila a tys mi řekl:

„Já vás znám, vy jste moje kolegyně spisovatelka.“

Podals mi ruku a já si ji tejdén nemyla.

A takys navrhl Malvíně, ať si pak jdem všichni ještě sednout někam do hospody.

Načež se po tobě slehla zem.

Svěřila jsem se Malvíně, že je mi to líto, že s tebou nikam nejdem, a ona mi odpověděla: „Ty buď ráda, z toho koukal malér.“

Pozdějc jsem o tom setkání vyprávěla Mýmu milýmu.

Zeptala jsem se ho: „Myslíš, že bych mohla Největšího Čecha pozvat na kafe?“

„To nedělej,“ varoval mě. „Ještě by si myslel, že ho miluješ.“

A tehdy jsem si poprvý pomyslela: Vždyť taky jo!

Budou čtyři.

Pokouším se učesat. Ukazuje se, že jediné, co obléknu bez větších problémů, jsou Osudové.

Takže je uvidíš. Zaklejou tě. Zaklejou mě.

Vyjíždím s předstihem, ovšem teprve na náměstí zjišťuji, že s trapně velkým. Chodím po ulici sem a tam a jsem nervózní.

Setkala jsem se už v životě s několika významnými lidmi. S režiséry, spisovateli, vzdělanci.

Ale Největší Čech je na mě moc.

Jak tam mám přijít?

Co mu mám vyprávět?

Kdybych aspoň neměla tu sádru!

Zoufám si.

Minutu po páté vcházím do restaurace.

Sedí u stolu a telefonuje. Nepočítal s tím, že bych mohla dorazit tak brzy. Faux pas, takzvaný trapas. Když mě spatří, pokyne rukou, ale telefonovat nepřestává. Mám poodejít? Přece nemohu poslouchat jeho hovory! Dává mi pokyn, ať si sednu. Usedám. Telefonuje. Hledím. Telefonuje. A pak prostě skončí.

„Co to máte?“ ukazuje na ni.

„Sádra.“

„Co si dáte?“

Nevím. Vrtím se a chci utéct. Jsem celá ztuhlá. Sádra leží na stole, jako kdybych před sebou vlekla buldozer. Je ošklivá, neladná, nevhodná. Hodíme se k sobě.

Objednává tedy sám. Víno, jestli ho piju. Piju.

Hovoříme. Tintili vantili. Klepe se mi hlas. Klepe se mi sádra.

Co literatura? Jak se mám? Zbývá počasí. Mrzne, až praští.

Uvědomuju si, že jsem trochu zklamaná. Největší Čech? Tohle?

Napadá mě, že i on je ošklivý, neladný, nevhodný.

Hodíme se k sobě.

Uplyne hodinka. Najedli jsme se, popili. Měla bych odejít. Jistě se mnou nehodlá trávit kdovíkolik času. Je přeslušný, neřekne, že už jde. Místo toho se zeptá:

„Jak se vám to stalo?“

„Uklouzla jsem před barákem a zlomila si ruku, když jsem šla na vaše představení.“

„Takže jsem vám zlomil ruku.“

„Ano.“

„Promiňte.“

Usmějem se na sebe.

„Mohu to nějak napravit?“ zeptá se.

„Podepište si mi na ni.“

Sáhne do tašky, kde má v pohotovostní poloze barevný fix.
Nejkrásnější spisovatelce, píše na sádru.

Objednává další víno. Zrychluje frekvenci.

Ptá se mě na děti. Ze slušnosti. Myslím, že děti ho moc nezajímají.

„Jak můžete mít čtyřřidvacetiletou dceru, když vypadáte na čtyřřidvacet?“

To trošku přehnal. Přehánění víc věcí, objednává další dvě deci.

„Abych nezapomněl, přečetl jsem vaši knížku,“ vytáhne z tašky moji poslední knihu.

„Líbila se mi. Ale nestihl jsem ji dočíst do konce.“

Ty ses na setkání se mnou připravil! Zdvořile a dokonale. Téměř dokonale. Jak víš, že mám radši nedokonalost? Že miluju vady na kráse? Připravil ses bravurně. I když nejsem prezident Spojených států. I když jsem to já.

„Nemusíte ji dočíst,“ usmívám se, protože vím, jaké to je. Také mi každou chvíli někdo nosí knížky. Nedá se to stihnout.

„A vy jste četla mé sebrané spisy?“

Asi mě považuje za svoji literární postavu.

Tou ale nejsem ani trochu. Vyhrknu, abych to měla z krku:

„Vaše sebrané spisy jsem nečetla. A nikdy je číst nechci. Slovní spojení sebrané spisy se mi hnusí.“

„Ano,“ řekne.

„Četla jsem snad všechny vaše věci. Kromě sebraných spisů.“

Vůbec nechápu, co si to dovoluju. Proč jsem tak drzá?

Myslím, že z rozpaků.

„Ano,“ praví.

V týhle chvíli jsem ještě nevěděla, že ANO říkáš v okamžicích, kdy by jinej nesouhlasil. Že ANO je tvý bezmocný přítakání osudu, že ANO říkáš, jako bys stál před oltářem a souhlasil s něčím, co je svojí podstatou nejasný, nejistý a nepředvíitelný. Přitakáváš nepopsatelnosti života i smrti.

Dáváš najevo svou bezradnost, která ale není bezradností právě proto, že souhlasíš.

Souhlasíš se vším, co nás přesahuje.

Souhlasíš se všemi ZA.

„A koncert, který jsem uspořádal v kostele, jste neviděla?“

Tak ten jsem tedy viděla. V televizi.

Zpíval na něm rocker s operní pěvkyní tak, že na mě z obrazovky cákala svěcená voda, co v tomhle kostele není. Nikdy jsem nikoho neslyšela takhle zpívat. Nikdy mě nenapadlo, že by se televizní obrazovka mohla změnit v chrám. V požehnané místo. Seděla jsem tehdy doma jako opařená. Do té doby jsem myslela, že televize je studená jak psí čumák.

„Ten byl skvělý,“ hlesla jsem.

Rozzářil se.

„Možná mi tohle jde víc než psaní. Možná jsem nejlepší jako dramaturg, který dává dohromady podobná setkání, spojuje nespojitelné... To je taky autorství.“

To bych tedy neřekla, že ti nejde psaní. Nesouhlasím, ale neumím ti to říct.

„Víte, já totiž psaní nesnáším,“ říká. „Vždycky při něm trpím. To vy určitě píšete ráda.“

„Nenávidím to.“

Zatvářil se překvapeně.

„Ale vždyť vydáváte každý rok jednu knihu! To bych nezvládl.“

„Já musím. Mám na rozdíl od vás motiv.“

„Jaký?“

„Prachy. Živila jsem psaním dcery. Teď už jsou velké, a tak píšu míň. I když...“

Chci mu říct, že děti nikdy nejsou velké, ale myslím, že by ho to nezajímalo.

„Já nemám děti. A jsem tomu rád. Představte si, že by tamhle třeba seděl můj syn a měl problém z toho, že není Největší Čech. Místo něho tamhle sedí můj šerif.“

Teprve teď si všimnu chlápka sedícího opodál u stolu a střezícího, abych Největšího Čecha nezastřelila.

„Aha,“ pravím inteligentně. „To je zvláštní...“

„Vždycky jsem byl hlídanej. Pořád se na mě někdo dívá. Už jsem si zvykl.“

Co ti na to mám říct? Že k určitéjm věcem jsme předurčený? Že kdybys opravdu nechtěl, tak tě nikdo nehlídá? Víš to i beze mě.

„Jak o vašich knihách píše kritika?“ zeptá se po chvíli.

„Že jsem největší kráva české literatury.“

Neví, co na to říct. Odvádí řeč jinam. Možná tím chce naznačit, ať se na kritiky vykašlu. Kašlu na ně.

„Dávám vám právo napsat si o mně, co chcete,“ usměje se na mě.

Chce mě rozveselit.

Předvádí mi své obří hodinky. Byly na Měsíci, vytahuje se. Najednou mi to dochází. Trochu mě balí. Maličko.

Co mám dělat?

Je mi to milé. Ale... je to starý, nemocný pán. Už by měl spát. Už bych měla jít... Jenomže nejdu. Místo toho se na něj usměju:

„Víte, že jste srandovní?“

Zadívá se na mě, jako bych mu právě vyznala lásku.

„Srandovní?“ opakuje něžně. „To mi ještě nikdo neřekl! Dáš si ještě něco?“

Měla bych se zvednout.

Místo toho řeknu:

„Můžete mi tykat dál.“

„Já jsem vám tykal?“

Starý trik, ale jemu věřím, i když bych neměla.

Věřím mu od hlavy až k patě.

Ano.

„Tak si budem tykat,“ řekne.

„Já vám?!“

„Samozřejmě.“

Nejsem si jistá, zda to pro mě bude přirozené. Naštěstí přinášejí slivovici, kterou stihl objednat.

Hodím ji do sebe. Na kuráž.

Fakt jsem se nechtěla ožrat. Ale jak jinak prolomit ten majestát, co tě obrůstá, co jím prorůstáš, co z něj vystrkuješ rohy? Jak prolomit hradbu Největšího Čecha? Řekneš mi to? Věděla jsem od první vteřiny, že jo i ne.

Získávám kuráž. Po slivovici si s tykáním tykám. Dívám se na skleničky, ve kterých nám ji přinesli. Mají tvar kapky.

Jak všechny slzy, co kvůli tobě vybulím.

„Ty jsou krásný! Neukradl bys mi jednu?“

Usměje se, jako by se mu hlavou mihla vzpomínka.

„Já nekradu, promiň.“

A vezme mě za ruku. Vlastně za sádru.

Hladí mě, vlastně sádru.

Děláš to s naprostou samozřejmostí. Jako bychom spolu roky chodili. Není v tom ani zbla zaváhání, nejistoty. Je to hebký a průzračný. Nejses jen srandovní. Seš velikej, velikánskej, mnohem větší, než jsem čekala, než mě mohlo napadnout.

Taky seš pěkně oprsklej.

Všimnu si, že na ruce má něco ještě zajímavějšího než náměsíčné hodinky.

Barevný provázek. Dovídám se, že ho dostal od mexických indiánů. Chodí si ho obnovovat neboli kupovat nový. V Praze na trh.

Ty to víš taky? Že kouzla se můžou švindlovat? A že když se švindluje poctivě, tak platěj? Myslela jsem, že ti to teprv povím. Mám se bát?

„Máš krásné klíční kosti,“ řekne a upřeně mi hledí za výstřih.

„Co budeme dělat dál?“ zeptá se.

Nedokážu odpovědět, ale není to tím, že se mi motá hlava.

Balí mě hodně. Balí mě s přesností analytika:

„Máme tři možnosti. Buď se rozloučíme a půjdem každý po svých. Nebo pojedem ke mně domů, jenomže tam je prateta.“

Užasle na něj hledím. Prateta?! Představa pratety mě děsí. Čí je to prateta? Kolik jí může být? Sto třicet pět?

„A nebo?“ vykoktám.

„Nebo pojedem k tobě.“

„To v žádným případě,“ vyhrknu.

Rychle navrhuje čtvrtou možnost. Dáme si ještě panáka. Posledního, vážně.

Na to přistoupím.

„A co Tvůj milej?“ zeptá se, když přinesou další slivovici.

Takže to poznal. Že jsem si Mýho milýho v knížce nevymyslela. Jako kolega spisovatel se nenechá ožulit.

„Můj milej se pořád nějakým způsobem vyskytuje v mém životě.“

Neptá se, jakým způsobem. Na to je příliš taktní. Stejně bych mu neuměla odpovědět.

Konečně se zvedám. Loučím se. Prý mě doprovodí. Což znamená s celou svojí partou.

Šerif, co nás špehuje, mi pomáhá do auta. Nutně to potřebuji.

Největší Čech mě vyprovází k Majáku. Dá mi pusu. Šerif opodál odposlouchává.

„Ozvu se ti. Ale za dlouho. Za pár dní odjždím. Lékaři

mi doporučili dýchat mořský vzduch. Vrátím se za měsíc a půl. Pak bych tě rád zas viděl...”

Nedokážu zabouchnout dveře, nenávidím rychlý konec. Nenávidím jakýkoliv konec. Ještě chvíli, chvilíčku... chci ten večer natáhnout, i když tuším, že se řítím do hodně ostrý zatáčky.

„Tak pojd' ještě na chvíli nahoru,“ navrhnou.

Rychle odemkám dveře na Maják, abych si to nerozmyslela.

Šerif nám je podrží.

Půjde s námi domů?

Zůstává na chodníku.

Soukromý byt je jediné místo, kde Největší Čech není sledován. Kde není vězeň.

Myslím, že by ho pistolníci měli chránit i v soukromých bytech.

Hlavně v soukromých bytech.

Ale brzy pochopím, že to není potřeba.

Zazvoní mu telefon a já poprvé spatřím tu proměnu.

Před očima se mi smrskává, stává se menším a ještě menším, stává se malililinkým Čechem, nejmenším Čechem na celém světě. Jako by se srazil v pračce.

Když domluví, chvíli lapá po dechu. Vysvětluje. Že se bojí nevzít telefon. Už nemá sílu se bránit. Ale tentokrát to byl jen šerif. Takže nemusel vysvětlovat, kde je, s kým je, proč je. Neptám se, komu. Prostě volá centrála.

Třeba máš ten strach rád. Třeba ho potřebuješ. Víš, že tě centrála chrání. Před mnou, před jinými. Dostávám okamžitě chuť tě zachránit.

Ale to asi nebude to, co po mně chceš.

„Nezhasínej,“ řekne.

„Zhasnu,“ odpovím.

„Chci, abychom se viděli. I když jsem ošklivec.“

Dívám se.

Jsi mimo kategorie krásy či ošklivosti.

Zhasínám.

Tramtarááá.

5. února

Zase je ráno. Zase se nemůžu hnout. Tentokrát to ale není sádrou.

Vrávorám do kuchyně. Vodu, vodu, vodu. Vypila bych moří pět.

Otvírám kabelku, mívala jsem v ní acylpyrin, ale místo něj nacházím skleničku. Udělala jsem mu ostudu. Jsem natolik samostatná žena, že už i sama kradu.

Zkousím se převléct, osprchovat, najíst. Nejde to. Znovu si lehám se zvláštním pocitem. A s opicí. Hlavou mi hárá směs kocoviny a zamilovanosti, kaše, co zalepuje každý pokus o myšlenku a obalí jej otupělým blátem. Čvachtám v něm. Co jiného? Nemůžu psát. Nemůžu sklidit nádobí. Nemůžu jít ven, protože je deset pod nulou, pod sádrou dvacet a já nedopnu kabát. Můžu jen číst a snít a blemcat se v té kaši. Můžu být vyšinutá, nešikovná, neschopná. Není to nádhra?

Odpoledne se pomaličku, co noha nohu mine, ploužím nakoupit k Vietnamcům na rohu, pod rozepnutým kabátem blůzu od pyžama, hnáty křivé, pod plachetkou osoba... Sjíždím výtahem do přízemí, a teprve dnes si přečtu nápis, který visí na domovnícké nástěnce nejspíš už hodně dlouho: NE-POUŠTĚJTE DO DOMU CIZÍ LIDI. Musím se smát.

Vietnavec mi dává věci do tašky a ptá se, jestli mě bolí ruka. „Bolí mě srdce,“ říkám a on kývá, protože nerozumí česky.

Doma vyndávám z knihovny jednu po druhé knihy Největšího Čecha. Čtu namátkově úryvky. Všechny jsou o mé zlomenině. Jak to, že jsem si toho dřív nevšimla?

6. února

Všechno mi trvá věky. Postupně zjišťuju další věci, které se zlomenou rukou nemůžu dělat.

Nemůžu řídit. Nemůžu stát na hlavě. Nemůžu psát. Nemůžu se pomodlit. Koupit si nic na sebe. Osudové byly poslední šaty, které mi slušely. Nosím je pořád, připomínají mi setkání s Největším Čechem. Není náhoda, že jenom je přetáhnu přes sádku.

Na náhody dávno nevěřím.

8. února

Jedu na kontrolu do nemocnice. Tramvají, jak jinak. Jedu na Bulovku, což mám z Michle kus. Je mi to jedno, nespěchám. Jsem nejpomalejší žena, jakou kdy země nosila. Lenivím. Od rána jsem ospalá. Hledím z okna tramvaje na mrznoucí Prahu a poslouchám, co lidé vyprávějí do mobilu. Taky mi zazvoní. Trvá mi, než ho vylovím z kapsy kabátu, se kterým nejsem sžitá, protože ho neznám. Protože je hnusný. Jenže má širší rukávy, a tak ho obleču. A dopnu. Ale kapsy má nekonečné. Skoro. Mrknu na displej. Skryté číslo.

Skryté číslo má policie. Hrkne ve mně. Starší dcera spadla z Eiffelovky. Mladší z žižkovského vysílače.

Stísněným hlasem se představím.

„Tady jsem já. Vzal jsem si na tebe telefon od Jeronýma.“

Chvilku mi trvá, než můj zpomalený mozek pochopí.

„Aha, ty!“

Dozvídám se, že na zdravotní dovolenou neodjel. Druhý den po našem setkání onemocněl.

„Je to vážné?“ hlesnu.

„U mě je to vždycky vážné,“ praví, jako by mluvil o počasí.

Zevrubně mi líčí, co se děje v jeho těle. Jako by podával

hlášení. Jako by měl povinnost informovat mě o svém zdravotním stavu.

Zase jsem z rozpaků drzá.

„Tys mi zlomil ruku, já tě upoutala na lůžko, jsme si kvit.“

„Ano,“ řekne.

Tvůj ANO. Pokorný a ohnivzdorný.

„Ale ty za moje onemocnění rozhodně nemůžeš.“

Tentokrát mu nevěřím ani slovo.

Chvíli si povídáme. Vlastně dlouho. Leží prý v posteli a nic nesmí.

Jsem šťastná, že ho slyším.

Když se rozloučíme, zešílím.

Málem jsem ho zabila!!

Je to národní poklad! Hrdina! Co když umře? Jak to národu vysvětlím?!

V tu chvíli se ani trochu nezabývám smutnou pravdou, že národu je to fuk. Má jiné hrdiny.

Vraha, moderátora, pařmenku.

Volám Jeronýmovi a přiznávám se k vraždě.

„Opili jsme se, víš... To on nesmí, vid'...“ Chce se mi brečet.

Jeroným odměřeným tónem praví, že chlastání nemá Největší Čech od lékařů doporučeno.

„Jak to s ním vypadá?“ ptám se, i když mi to on sám důkladně popsal. Třeba něco zamlčel...

Jeroným praví:

„Tak to víš...“ a učiní dramatickou pauzu, během níž se můj mobil vybije.

Můžu se vzteknout.

Jenomže už stojím před vchodem do ordinace.

Vítá mě Kapacita o berlí.

„Miláčku, kdybych měl jen zlomenou ruku, byl bych rád,“ halasí.

Já taky, chci mu odseknout, ale místo toho se ptám, jestli nemá nabíječku. Ne, má jiný druh telefonu. Zoufám si. A sádru na srdce nemáte? chtěla bych se zeptat.

Doma se hrnu k nabíječce jako k prameni.

Jeronym mi dává rozhršení.

„Neboj. Není malý dítě, i když se tak někdy chová. Ví, co dělá. Ví to, i když neposlouchá. Není to tvoje vina...“

Usedám k oknu a koukám.

Jsmo vlastně ve stejný situaci.

Já taky neodjela na dovolenou. V nějakým magickým smyslu taky kvůli tobě. Vzájemně jsme si překazili dovolenou. Oba trčíme doma s nějakým zraněním. Vzájemně jsme se vykloubili.

Trčení začínám milovat.

12. února

Koukám každý den.

Čekám na zprávy od tebe, o tobě. Čekám, že mi budeš volat každé den jako Můj milej. Jenomže nevoláš. Nevoláš vůbec.

Zlomenej loket nebolí, to jen můj srdce je napadrt' a já zka-meněla. Stala jsem se sádrou, sádrovým odlitkem své touhy.

13. února

Kdybych se aspoň mohla někomu svěřit, ulevilo by se mi. Jenže tohle všechno je tajemství!

„Potřebuju jít s tebou na kafe,“ volám sestřenici Lence.

Než jsem si sedla naproti ní do kavárny, položila jsem si mobil na stůl, abych nepřeslechla, až zazvoní. Povídáme. Jak se máš, dobře a co ty... Načež já, aniž bych chtěla, povídám. Snažím se rozmělnit tu bolest, rozblafat ji, zhloupnout. A také si chci vyprávěním onen večer znovu přivolat.

Vážně jsem jí to původně nechtěla vykládat celé. Umínila

jsem si, že skončím šokující informací o tom, že byl u mě doma na panáku. Sbíráím síly, abych své vyprávění přesně v tom bodě utla. Když dospěju k panáku slivovice, konečně můžu vyřknout větu, která mě tak tíží, kvůli které to vlastně celé povídám:

„Už ho asi nikdy nevidím.“

Dál nehodlám pokračovat.

Jenomže Lenka prohlásí: „Ale jo. On se ti ozve. Chce tě přefíknout.“

mlčím. Zřejmě dost výmluvně.

Chvíli na mě kouká. Pak se rozesměje, obrátí do sebe víno a praví:

„Aha. Teď už ti zbejvá jen Obama!“

14. února

Čekám, až se ozve. Čekám marně. Už to nevydržím.

Napišu ti dopis! Starodávnej, ručně psanej, takovej ten, co se neposílá mailem. Takovej ten, co se schová do krabičky. Takovej ten, co ho pak někdo najde a je z toho průšvih.

Tenhle:

„Ahoj, Největší Čechu, je zvláštní s Tebou telefonovat v tramvaji, a tak jsem neřekla ani ň z toho, co bych chtěla. Což jistě nedokážu ani takhle. Chtěla jsem ti napsat dopis rukou a poslat po Jeronýmovi, ale zapomněla jsem, že nemůžu ručně psát. Chci Ti říct, že na Tebe moc myslím, přesnějc že nemyslím na nic a na nikoho jinýho a že jsem prostě na větvi. A opravdu se bojím, že jsem k Tvému onemocnění přispěla. Jeroným říkal, že antibiotika zabrala, tak aspoň že tak. Nechci tě unavovat dlouhým psaním.

Prosím, uzdrav se brzy.“

Sedám na tramvaj v hnusném kabátě, v sádře mrzne, až praští, a vezu dopis Jeronýmovi.

Praví, že předá.

Ničemu se nediví, to je jeho práce. Nic si nemyslí, to je jeho práce.

Dělá mi jasmínový čaj a nabízí, že kdybych potřebovala nakoupit nebo něco jiného, je mi k službám. To není jeho práce, to je od něj pěkné.

A pak, jsme kamarádi. Už od doby kamenné. Mnohokrát jsme spolu spali. Tehdy. V jedné posteli, respektive na matraci na zemi. V tomhle příběhu si k sobě všechno sedá. Tehdy v době kamenné s námi na matraci spal ještě můj bývalý muž. V Jeronýmově bytě v přízemí. Je to vážně skoro třicet let. Jeroným byl kamarád mého bývalého muže, hrával s ním v kapele na kytaru. Na matraci jsme spali poskládání takto: Jeroným, můj tehdy budoucí, dnes bývalý manžel a já. Jeroným posléze zmizel na dlouhou dobu z mého života, odešel na vojnu, kapela se rozpadla, my měli první dceru, druhou dceru... Spousty let jsem ho neviděla. Až pak jsem zjistila, že pracuje v kanceláři Největšího Čecha. Že se stal jedním z jeho nejbližších spolupracovníků.

Když jsme se po letech zase potkali, zašli jsme spolu párkrát do hospody. Jednou jsem Jeronýma dokonce vyzvedávala tady v té kanceláři.

Chodila jsem po těch místnostech a seznamovala se s tebou podle židlí, obrazů a květin. Několikrát mě napadlo, že bych ti přes Jeronýma poslala svoji knížku. Ale nikdy jsem se k tomu neodhodlala.

18. února

Sádra studí každým dnem víc. Studí víc než letošní zima. Studí, jako by mě neměl nikdo rád.

V noci se budím nutností dělat si poznámky k této knize. Jenomže když píšu levačkou, zapomínám, co mě napadlo.

Ráno volám nevyspalá Jeronýmovi. Ptám se na zdraví Největšího Čecha. Prý se lepší. Antibiotika zabrala. Víc nic. Prý to zatím stačí.

Mně ne.

Volám Alici, jestli by mi nepůjčila diktafon. Napadá mě, že si do něj knihu, co mě budí, navyprávím.

Alice navrhuje, že ho přiveze ještě dnes večer.

„Nepotřebuješ něco nakoupit?“ ptá se hezky.

Nepotřebuju.

Pijeme čaj a já nenápadně převádím řeč na Největšího Čecha.

Alice ho zná dlouho, tykají si. Kdysi mu hádala z ruky.

Alice hádat z ruky umí. Když jsme spolu studovaly, přečetla mi věci, které se pak opravdu staly.

Visím jí na rtech, chci vědět, co měl Největší Čech napsáno v čarách osudu. Neřekne mi to. Jen prozradí, že se k jeho horoskopu seběhli všichni astrologové z daleka široka, protože něco takového se hned tak nevidí.

Potřebovala bych si ho spíš oddémoničtět.

Jak s ním mám takhle mluvit?

Budu s ním ještě vůbec někdy mluvit?

Kamkoliv jsem v uplyných dnech přišla, všichni pořád hovořili o něm. Vstoupím do knihkupectví a do očí mě uhodí plakáty s jeho fotkou. Můj milej se neopomine každou chvíli zmínit o nějaké jeho zásluze. Je to na zbláznění.

Když Alice odjede, zapnu si diktafon a zeptám se do něj:

Myslíš na mě vůbec?

19. února

Pípne mi esemeska od Jeronýma: *Máš mail.*

Mám mail!

Největší Čech mi poslal ručně psaný dopis, dopísek. Jeroným mi ho oskenoval.

A že mi ho někdy dá, ale takhle ho mám rychleji.

Milá nejkrásnější spisovatelko,

Děkuji za dopis. Ozvu se, až čas nastane.

Jedenáct slov.

A tolik radosti!

Telefonuje Můj milej.

„Nepotřebuješ něco? Nakoupit nebo tak.“

Ptá se už i on! Umírám? Možná.

Nic totiž nepotřebuju.

„Stavím se u tebe večer,“ řekne.

Leknu se.

Můj milej mi večer svlíkne tričko! Přečte si nápis na mé sádře. To nevyšvětlím.

Tomu musím zabránit. Pomůže bílá náplast.

Odcházím do lékárny.

Jdu jako šnek, všude led a únor, úmor, jdu jako ježibaba, mám čas, nic nemusím, vlastně nemůžu. Kouším si myšlenky, koulujou se, valí se, omamujou, onanujou, jsem duchem nepřítomná, zloduchem náměsíčná, na všem mám mrazivou clonu, bílý cár, černý már.

Už slez hrobníkovi z lopaty, jasný? Vezmu tě na vejlet, chceš? Unesu tě na Mars. Zavřu ve spíži. Ustiskám k smrti. K životu.

Přelepju jeho podpis bílou náplastí, protože smýt ho nechci.

Náplast vypadá na sádře nevinně. Mám panenskou sádru. Jsem spokojená. Stačí mi málo. Blahoslavená chudá duchem.

To ta zima, to ta zlomenina, to Největší Čech.

Sotva Můj milej překročí práh Majáku, učiní mi monitoring tisku:

„Největší Čech je nemocnej. Víš to vůbec?“

Bílá náplast všechno přelepuje, zaonačuje. Když mi Můj milej sundá tričko, ničeho si nevšimne.

Příště si ji lípnu na srdce.

Na pusku.

Stejně se to Můj milej dozví.

Ode mě.

Celé to napíšu.

20. února

Mladší dcera odjela dnes v pět ráno na hory do Francie. Čeká ji šestnáct hodin jízdy autem, mě šestnáct hodin trápení. Starší dcera za ní přijede do hor z Paříže. Vlakem. Vlaků se bojím míň. I když...

Vstávám, držím se zuby nehty, abych Mladší dceři šestnáctkrát nevolala. Dělal bych z ní blbečka. Sama jsem blbeček. Užívám si hudbu, čaj a sobotní vláčnost. Tu potřebuju nejvíc. Když už ji skoro mám, zazvoní skryté číslo. Už nemyslím, že volají policajti. Ani trochu se nelekám.

Představí se celým jménem.

Ale já přece vím, že to jsi ty. Doufám v to.

Dělám se v telefonu klidnou, vyrovnanou, nečekající, neúpící.

Ptá se, jestli nechci zajít na panáka.

„S tebou jen na kávu. Nebo na procházku.“

„Nemůžu na procházku. Nemůžu dejchat.“

Seš nemocnej. Hodně nemocnej. Seš mý tajemství, co jsem vyžvanila.

Nemůžeš na procházku, ale můžeš mě.

Poslušně souhlasí.

Ano na kávu. Ve vši počestnosti.

Ne, to vlastně neříkal.

Sejdeme se v hospodě, co tam kdysi chodíval.

V dobách, kdy jsme se měli potkat, ale nepotkali.
Ano, na břehu Vltavy. Ne, neví, jak se jmenuje.
Opakuju si, že na kávu znamená na kávu.
Zapomínám na své šestnáctihodinové utrpení. Spěchám
na nábřeží.

Nemůžu hospodu najít, možná existovala jen v minulém století.

Pobíhám po nábřeží, vyptávám se. Ale na co? Na Největšího Čecha?

Kdybych mu mohla zavolat!

Volám Jeronýmovi.

Slibuje, že najde hospodu na internetu. Proč mu nezavolá?! Protože Největší Čech se nesmí obtěžovat prkotinami? Proč neřekl Jeronýmovi, že nejsem prkotina?

Protože jsem prkotina.

Nejsem prkotina. Víím to určitě.

Tak proč mi nedal telefon?

Po chvíli Jeroným volá, že hospodu nenašel, ale to už stojím před ní.

Jenomže ho nevidím. Jsem zmatená.

Jedna paní se na mě usměje.

„Nehledáte Největšího Čecha?“

Dívám se nechápavě. Možná až moc. Paní pokyne hlavou:

„Sedí tamhle vzadu.“

Už tě vidím. Protože svítíš. Máš charisma jak prase.

Vyhlíží mě.

Vstává, dává mi pusku.

Co když to ta paní sleduje?

Neviděli jsme se šestnáct dní. Připadáš mi důvěrně známěj. S tykáním vůbec nemám problém. Ani s povídáním. Plácáme blbosti. Je přece sobota. Na Mladší dceru v autě zapomínám.

Je prý poprvé venku za tu dobu, co onemocněl. Mluví

zase svým pomalým, tichým, důkladným způsobem. Jako by aranžoval květiny. Jako by sázel strom. Nespěcháme. Jako bychom tady sedávali často, tady, na břehu Vltavy, kde je už cítit jaro. Nepijeme kávu. Pijeme víno. Já červené, on bílé.

„Kolik máš času?“ ptá se.

„Večer jdu do kina s Mým milým. A ty?“

„Já mám dneska čas. Nepojedem k tobě?“

Než se zmůžu na odpověď, přistoupí k nám šerif.

„Promiňte, volá centrála.“

Předává mu svůj telefon.

Je mi trapně. Odcházím na toalety.

Když se vrátím, stále mluví. Usměje se na mě, jako že nevdá, že hovor slyším...

„Cože? Ano, můžou pro ni zajet. Auto tam bude za chvíli.“

Zavěsí. Vezme mě za ruku.

„Tak jsem bez auta. Bylo mi odvoláno. Musíme tady počkat.“

Drží mě za ruku před celým světem a já nemohu nesrovnávat nesrovnatelné. Můj milej mě ani nepředstavil dětem.

Ptám se, jestli bychom třeba nemohli odjet taxíkem.

„Ano, ale musel by s námi jet šerif.“

To mě zaujme.

„Mohla bych tě vzít svým autem na výlet?“

„Ano, ale musel by s námi jet šerif.“

Dál se radši neptám.

Po chvíli zazvoní telefon přímo jemu.

„Prateti? Ano, vím. Vy nechcete? Nebojte, nenastydnete.“

Je zvyklý být odposloucháván. Nebo mi tím o sobě sděluje něco, co říct neumí. Říká to pratetou.

„Ano, vemte si okurku. Ano, zelenou.“

Poslouchám hlas, co klade věnce, jak hovoří o okurce, a je mi hezky.

Chodí kolem nás lidé. Chodí si sem pro zmrzlinu do ruky, pro zákusek. Všichni se na něj usmívají, někteří ho zdraví jako milovaného krále.

Jeden anglicky mluvící turista se zastaví u našeho stolu a podává mu ruku, je hrdý, že ho zná a že ho potkal.

Přichází i maminka se dvěma kloučky.

„Mohu je s vámi vyfotit?“

Jeden kluk se hned posadí a dívá se do objektivu. Druhý natahuje: „Já se nechci fotit.“

Největší Čech se na něj usměje : „Já to taky nesnáším.“

*Měli jsme jít jinam. Někam, kde tě nikdo nezná. Kde ne-
jseš Největší Čech. Kde ti není sto let.*

Nikdy jsem nebyla na starce.

Jenže ty seš panenka.

Dobře si to pamatuju.

Zas mě bere za ruku. Úplně obyčejně. Úplně láskyplně.
Zas mlčíme.

Dokonce i já.

Volá Můj milej a on mě pobídne, ať si to vezmu. Mys-
lím, že je zvědavý.

„Koupil jsem lístky do kina. Sejdeme se v Citronu
v sedum a dáme si něco dobrého.“

Souhlasím. Zavěšuju.

Nevím, co dodat, a tak mu ukazuju fotku Mýho milýho
v mobilu. Tvrdí, že je plešatý. Namítám, že Můj milej má
dlouhé vlasy! Ale... vlastně je trochu na šesulce plešatý. Nej-
větší Čech má vždycky pravdu.

Ukazuju mu fotku Mladší dcery, Starší tady nemám.

Pozorně si ji prohlíží a pak řekne, že je krásná.

Takže jsem blažená.

A jíme palačinky. Mluví se mi líp než minule. Tak mlu-

vím. Mám pocit, že mu musím všechno dopovědět, vysvětlit, co jsem udělala nebo neudělala, co udělám a co bych udělat mohla, zaplétám se a rozplétám... Možná tolik mluvím proto, že jsem šťastná. Že jsem s ním. Tady. Že se ho držím. Že ho znám i neznám.

Nejsem uvyklá tomu, být šťastná.

Třeba si uvyknu.

Uvědomuju si, jak málo mluvím o sobě. Jako by nebyl důležitý. A já se ostýchám ptát. Tak mluvím o sobě. Víc a víc.

Omlouvám se mu, jak jsem minule řekla, že nechci číst jeho spisy.

Taky se omlouvá, vysvětluje, že spisy vydal, protože chtěl udělat takový úklid před smrtí.

Mám chuť se omluvit ještě pětkrát, ale místo toho jím další palačinku, tentokrát jeho. Neříkám, že ty spisy bych vlastně moc chtěla.

Místo toho se zeptám, jestli si pamatuje, jak mi řekl, že o něm můžu napsat.

Podívá se mi upřeně do očí. Sklouzne na klíční kosti.

„Jistěže si to pamatuju,“ odpoví pomalu, jako by sázel strom.

Kdybych byla on, řekla bych ANO. Přitakala bych všemu neznámému, nepochopitelnému, co mě s tímhle psaním čeká. Jenomže jsem já, a tak jím palačinku.

Telefonuje šerif. Auto se vrátilo.

Ale já už musím jít.

Nabízí, že mě na schůzku s Mým milým odveze.

Nabízím, ať jde se mnou. Žertuji jen nepatrně.

Proč by vlastně nemohl jít s námi do kina? Můj milej ho má tak rád!

Největší Čech s díky odmítá.

Když mu dneska bylo odvoláno auto, co bych řekla tomu, kdyby přijel zítra ke mně?

Říkám tomu ano. Konečně to dokážu.

Ve dvě?

Ve dvě.

„A jakou že to máš adresu?“ ptá se.

Píše si moji adresu na papírek.

Vycházíme z hospody ven a vidíme, že svítí sluníčko.

Loučíme se. Rande mám za rohem.

Největší Čech nasedá do auta. Za chvíli mě míjí jeho auto, mávám, i když dovnitř není vidět, vím, že mává taky.

Nevnímám, o čem si s Mým milým povídám, ani ten film jsem neviděla.

„Pěkný to bylo,“ řeknu.

V kině Můj milej potká kamaráda, o kterém mi pak poví:

„Kdysi dávno mě seznámil s Největším Čechem.“

Vždyt jsem říkala, že mohl jít s námi.

21. února

Přesně ve dvě se dole ozve zvonek.

„Dobrý den, vedu vám Největšího Čecha. Nějaký pán už nám tady otevírá,“ hlásí šerif.

Kterýpak z mých sousedů s ním asi jede ve výtahu? Nejspíš se dost diví takhle v neděli po obědě...

Otevírám dveře, směju se té situaci, i on se baví. Kráčí dovnitř, k mému překvapení ke mně vstupuje i šerif, je to tentýž co včera, spíš takový šerifíček, je sice samý sval, ale v obličeji má cosi jemného, až dívčího.

Bude tady s námi? Abych tentokrát Největšího Čecha nezabila?

„Mám na vás prosbu, paní spisovatelko...“

Teprve teď vidím, že šerifíček drží moji knížku. Chce podpis.

„Ale já s tou sádrou nepíšu jako já!“

Pozměněný rukopis mu nevadí.

Největší Čech mi nabízí fajnovější tužku, ale já si беру sobě vlastnější propisku ze supermarketu. Šerifíček je spojen. A já mu slibuju, že až mi sundají sádru, dám mu ještě jednu knihu s mým pravým podpisem. Odchází a my se můžem dosmát.

„Tohle je pro mě náročný, víš.“

Ví. Vypadá, jako by právě přelezl plot, vypadá jako na švestkách.

Podotkne, že ta povídka, co o něm jednou napíšu, bude legrační.

Nevím, co na to odpovědět. Neodpovídám nic.

Protože to nebude povídka.

Vytáhne z tašky šampáňo Bohemia sekt, ale nemůžeme ho otevřít. Vetchý stařec a zlomená pravačka není dobrá kombinace. Nakonec se nám podaří lahev otevřít, aniž bychom si vzájemně vystřelili oko. Svlékne si sako a vidím, že pod ním má tričko s názvem mého oblíbeného filmu.

„Viděl jsi ho?“

Neviděl.

Zjišťuju, že neviděl téměř nic. Nejspíš neumí ani poslat esemesku, ale na to se nechci ptát. Není to důležité. Největší Čech je Martan. Něco mezi ET a Malým Buddhou.

Jsi menší a drobnější než včera, možná sublimuješ nebo se stáváš elfem. Pohádkovou bytostí, maskotem. Bájným skřítkem, co se mi o něm bude zdát. Už napořád.

Rozhlíží se po pokoji. Říká, že je mu u mě příjemně, že je to u mě milé, že jsem ho dojala, že jsem pro něj upekla kuře se zeleninou. Na stole spatří knížku od světoznámého autora. Podotkne, že se s ním zná. Napadá mě, že by mohl příště přijít s dalajámou. Že schovám to kuře...

Je milý, zdvořilý, obyčejný a všechno ho zajímá. Nejvíc

se mu líbí bývalý pokojíček mých dcer, třináct metrů čtverečních s plakátem Chaplina, nyní moje první pracovna v životě.

Znovu mu nabízím oběd, znovu ho odmítá.

Nechceš jíst. Nejíš. Vůbec. Od naší včerejší palačinky jsi neměl nic. Já spořádala večeři s Mým milým, snídani, jablko a teď jsem se hodlala s tebou naobědvat. Ale přešel mě hlad. Po šampaňu. Když piju hladová, jsem za tři vteřiny namol.

Jsem za tři vteřiny namol.

Zase mi předvádí, jak není vůbec plachý.

Je rychlý až zběsilý.

Tramtará.

Zoufale se bojí nechat mobil dál od sebe než na vzdálenost jednoho metru, kdyby volala centrála. Prý by nejradši řekl: „Jsem na návštěvě u své kolegyně spisovatelky...“ Ale ví, že to neudělá.

Neodbytně mě napadá, zda ke mně nevysílá cosi jako nouzové volání.

Chtěla bych mu pomoci. Ale jak?

Trochu mu pomoci můžu.

Odevzdám se ti jako malá pozornost převázaná mašlí. Chtěla bych na tebe tiše čekat. Furt na tebe tiše čekám. Věky věkoucí. Máme tolik času? Odevzdávám se ti jako drobná pozornost.

„Má někdo klíče od tohohle bytu?“ ptá se.

Ten dotaz se netýká jen klíčů. Sdílíš s někým život, táže se. Hlídá si tě někdo? Existuje někdo, kdo k tobě může kdykoliv vpadnout?

Mě nikdo nehlídá. A už vůbec ne Můj milej. Nic mu do mě není. Tak to chtěl. Je zadaný. Já jsem svobodná. Když jsem Mýmu milému kdysi nabízela klíče od bytu, odmítl je. Nechce, abych mu dala právo na své soukromí. Nechce si mě hlídat. Nechce, abych byla jeho holka.

Nejsem. Někdy to bolívá. A někdy ne. Třeba teď. Teď jsem Mýmu milému hluboce vděčná za všechnu tu zkurvenou svobodu, kterou na mě hodil.

„Klíče mají jen mé dcery a ty jsou obě pryč,“ uklidňuju ho.

Seš malinkej, drobounkej. Seš věchýtek. Máš svaraštelou kůži a visí na tobě, jak seš pohublej. Jak seš starej.

Seš dítě.

Největší Čech.

Musím na to přestat myslet.

Jde to snadno.

Seš totiž nádherej.

„Nemáš cigaretu?“ ptá se.

Leknu se. Začíná kouřit? Nesmí kouřit! Viděla jsem jeho plíce v televizi. Ukazovali tam průřez Největším Čechem. Celý národ ví, že mu na plíce sedá ďas, a já mu mám dát cigaretu?!

Mlčím.

Nechci mu ji dát.

Nabízím mu.

Je přece svéprávný. Ví, co dělá.

Slastně potáhne. Pak mluví o svém dýchání. Bojí se, že umře tak, že se udusí. Ví, jak je to hnusný. Dusí se často.

Půl roku před smrtí začne kouřit. Aby si ještě užil.

Děsí mě.

Nechci, aby kouřil. Nechci, aby umřel. I když je nesmrtelnej.

Povídáme si o tom, jak já to mám s Mým milým. A s nevěrou. Myslí, že nevěra mužů a žen je jiná. Nesouhlasím. Domnívám se, že každý je jiný, každý muž, každá žena. Nemám ráda dělení na muže a ženy.

Ptá se mě, co píšu o rozdílech mezi muži a ženami ve svých knížkách.

Odpovídám, že jsem se nikdy nezmohla na žádné zá-

sadní vystižení rozdílů mezi pohlavími. I když na jedno vlastně ano. Napsala jsem, že „muži jsou pomalí troubové“.

Směje se. Jenže z toho dostává záchvat kašle.

Běžím pro papírové kapesníky.

Zase si kladu otázku, zda jsem ten záchvat nezpůsobila.

Zakazuju si o tom nadále takhle přemýšlet.

Je mu se mnou hezky.

Je mi s ním hezky.

Co to znamená?

Nepřisluší mi to vědět.

I dnes se ptá, kolik mám času. Odpovídám, že do večera.

Večer jdu s mámou do divadla.

„Nezajdem na výstavu?“

Jak bychom my dva mohli jít na výstavu, neptám se.

„To bych ráda,“ říkám popravdě.

„Můžem ještě půl hodiny ležet, dáme si šampaňský... za jak dlouho se oblečeš?“

Plánuje dokonale, zatímco já zapomněla, jestli je pondělí nebo neděle, den nebo noc.

„A neber si nic s knoflíčkama.“

„Proč?“

„Mám fobii z knoflíčků na ženských šatech. A ty máš vždycky knoflíčky.“

Uvědomuju si, že knoflíčky skutečně má většina mého oblečení. Co počít? Jak s ním můžu jít na výstavu, když mám všude knoflíčky?

Probíhám po bytě. Vítězoslavně nalézám tričko bez knoflíčků.

Šerifové v autě přímo před domem jsou nepřehlédnutelní. Ten, co si nechal podepsat knížku, z ní předčítá druhému. Jsou také k zulíbání.

Největší Čech usedá na sedadlo vpředu. Je jediná státem strážena osoba, která sedí při jízdě na nebezpečném místě. Vynutil si to, i když to předpisy nedovolují. Neposlouchá.

Zjišťuju, že si plete Vršovice s Nuslemi. Netuší, kde je. Na Marsu ulice nemají.

Do galerie s námi jde šerifíček. Tedy s ním. Má docela pěknou práci.

Procházíme mezi obrazy. Tečky, čáry, elce, pelce.

„Tak já už tě tady nechám,“ pošeptá mi.

Políbí mě uprostřed sálu. Nepodívá se, jestli nás někdo vidí.

Osamím. Tečky, čáry jsou mé mžitky. Můj pekelec. Mátožím se s nimi v jedné bublině, co pluje mojí hlavou. Nepřemýšlím, houpu se na vlnách.

Máma čeká před divadlem. Vidím ji z velké dálky. Je to tím, že je pořád krásnější. Je jí osmdesát a krásní před očima.

Představení se mi nezdálo nic moc. Ale líbil se mi v něm Kolumbus, mladý talentovaný herec.

1. března

Sundali mi sádku, ale lehčeji mi není. Jedu domů z nemocnice sama, ruku mám nejistou, všechno mám nejisté. Srostla jsem správně?

7. března

Vracím se z nákupu zpátky na Maják. Jsou asi tři odpoledne. Odemykám dům, stojím zády do ulice. Mám nutkavý pocit, že se na mě někdo dívá, že jsem sledovaná... Z centrály. A k tomu mě hlídá KGB.

Za mými zády prudce vyrazí auto. Zdá se mi, že černé.

Nikdy jsem u sebe neshledala sklony k stihomamu. Asi mě mé něžné kamarádství s Největším Čechem poznamenalo. Pomalu, ale jistě se zcvokávám.

Vcházím do domu a otevírám schránku na dopisy. Vypadne z ní obálka, která mě okamžitě upoutá. Je na ní

rukou napsáno mé jméno, žádná adresa. Písmo je úpravné jak vojenský šik. To nemohl napsat nikdo jiný než policajt.

Otevírám obálku a čtu krasopisné věty:

Dobrý den, kontaktuji vás tímto způsobem, protože na vás nemám jiné spojení. Platí-li vaše nabídka knihy s věnováním, dejte mi prosím vědět pomocí e-mailu nebo sms, kdy a kde bychom se mohli sejít... Ochránce Největšího Čecha.

8. března

Poslala jsem šerifíčkově e-mail, kdy jdu do centra a mohu mu knihu předat. Ale nedaří se nám domluvit termín. A pak se přestal ozývat. Lekl se. Nejpíš se nesmí takhle chovat. Je mi sympatické, že se tak chová. Knížku mu dám jindy. Třeba se ještě někdy s Největším Čechem uvidím a šerifíček ho bude strážít.

Je večer.

Čím víc píšu, tím větší mám hrůzu.

Chtěla bych s tebou mluvit o tomhle psaní. Svěřit se ti s trýzní, kterou bys tak dobře chápal. Mluvit s tebou o své knížce jako se spisovatelem. Jenomže jak? Mám se tě zeptat, jak pojmout postavu Největšího Čecha? Určitě bys mi poradil. Víš, že bych měla přestat psát.

Nedokážu přestat psát. Co mám dělat? Počkat, až to praskne? Počkat, až umřeš? Umřít?

Volá Jeroným a oznamuje mi, že Největší Čech konečně odjel na dovolenou.

„Pozdravuje tě a posílá svoje spisy. Máš je u nás v kanceláři. Moc mi kladl na srdce, abych ti je brzy předal. Ale upozorňuju – jsou těžké.“

„Kolik kilo?“

„Nejmíň pět.“

„Kolik knih?“

„Osum.“

Posílá mi pětikilovou pusu.

Možná seš jen starej, opuštěnej pán, co hledá blízkou duši.

Možná jsem tě potkala jen proto, abych tě potěšila.

Ano, před smrtí.

Jsem tvůj útěk.

Útěk z centrály, útěk před zběsilostí světa, kterej ale miluješ. Útěk z kriminálu, co v něm celej život trčíš. A mám ti prostě podržet. Podržet v tom odvěkým, poddaným slova smyslu.

Držím ti s radostí.

Držím ti sprostě.

Držím ti nebesky.

Zvrhle.

Držím ti ve všech smyslech toho slova. Povznáší mě to, víš?

9. března

Jeroným mi přináší spisy do Slávie, kde mám schůzku.

Chtěl mi je přivést domů, ale to by šlo až zítra. Nevydržím bez nich ani vteřinu.

Vezu spisy tramvají. Řekla bych, že váží víc než pět kilo, ale vzala jsem si ohromnou tašku.

Doma stavím spisy na stolek.

Jsou ve speciální krabici. Na ní je velkým písmem napsáno věnování.

Usedám naproti nim. Koukám na ně. Spisy na mě. Vzájemně se měříme.

Jsou nádherné!

Vytahuju jednu knihu. Druhou.

I tvý spisy se na pohled podobaj všemu, co děláš. Podobaj se tobě. Jsou to seriózně, vážně ustrojený sebraný spisy. Ale přitom jde o brilantně výstřední předmět. Současně poslušnej a sou-

časně neposlušnej. Jako všechno, co s tebou souvisí. Fazonu Největšího Čecha narušuje něco pankáčského.

A nad vším, cos udělal, necháváš svítit poutově neonový srdce.

S operní pěvkyní jsi nechal souznít rockera.

Při slavnostních přenosech nosíváš kšandy.

A tak.

A já.

13. března

Spisy už se mi před Mým milým tajit nechtělo.

„Viděls vůbec, co mám na stole?“ zeptala jsem se a zmizela rychle do koupelny.

Když jsem vyšla, Můj milej vypadal překvapeně.

„Jak ses k tomu dostala?!“

„Největší Čech mě pozval na kafe a pak mi poslal po Jeronýmovi spisy. Byl úžasnej. A svítí,“ vysvětluju pravdivě, a proto nenápadně.

„To je jasný.“

Několikrát za večer se o něm zmínil. Probral, co Největší Čech udělal dobrého. A jaký je skvělý.

Tohle nezvládnou.

Zvláštní, že ho nic nenapadne. Proč asi jsem se mu o setkání s Největším Čechem nezmínila hned, vyprávím mu přeci o každé hovadině, o každém trochu zajímavém člověku, kterého potkám. Že ho to netrkne! Nikoho nic netrkne. Ani Hlaholce, mého učitele angličtiny, nic nenapadlo, když jsem mu anglicky líčila, kterak že jsem pila víno s Největším Čechem. A to je expert na vše mimořádné, samorváč a zavilý muž, kterému z dob samizdatu zůstalo přenášení literatury, co nemůže vyjít, od domu k domu. Myslím, že i ten soused ode mě z baráku, když

Největšímu Čechovi otevíral dveře, by spíš uvěřil, že my dva pořádáme u mě doma literární konferenci než že tramtará.

Změnil ses v bezpohlavního národního maskota, víš? A tos dřív míval takovou pěknou pověst prasáka! Tys to dopracoval, Největší Čechu! Měla bych vylepšit tvůj mediální obraz. A pak se oběsit.

Co když jsem potkala toho pravýho?

Co když je mi jedno, že to nejde?

14. března

Jdeme koupit Mladší dceři šaty na maturitní ples. Jeden z důvodů, proč jsem ráda, že mám dcery, jsou nákupy oblečení. Vždycky se o svých dcerách hodně dozvím. Podle toho, jak se jim mění vkus, lze odhadnout jejich momentální rozpoložení i pocity, jestli jsou zrovna ženské nebo klukovské, jestli chtějí být za pubertáčky nebo za dámy, jestli mají období úletů nebo klasicismu.

Mladší dcera mě tahá po zapadlých obchůdcích, kam dodávají věci studenti výtvarných škol. Nabízejí tu i nejrůznější výtvarné kuriozity, nápadičky, vychytávky, potrhlosti. Zatímco v jednom butiku čekám, až se Mladší dcera převlékne ze stopadesátého do stopadesátého prvního modelu, padne můj znavený zrak na obraz na stěně. Líbí se mi. Hodně. Je to portrét ženy, čiší z něj hravost, ironie, je showvavý i výsměšný, něžný i vřelý, intimní i štítivý.

Což takhle koupit si obraz?

Vstanu, abych si ho prohlédla zbízka. Jmenuje se Kuřecí žena a je půvabně levný. Čtu jméno autorky. Je mi důvěrně známé!

Janja k nám domů chodívala od třinácti, navštěvovala s mojí Starší dcerou gymnázium pro nadprůměrně zlobivé

děti, kde byli všichni studenti z divokých vajec. Ani Janja nebyla výjimkou, vždycky když někam s mojí Starší dcerou šla, čekala jsem, co zas udělají za malér. Ale už tehdy se mi líbily její obrázky i objekty, vzpomínám, jak mě uchvátil její anděl z izolepy, kterého mé Starší dceři dala.

Vím, že Janja teď studuje na akademii.

Moje Mladší dcera si žádné šaty nevybrala.

Ale já si kupuju první obraz ve svém životě.

Dám delete a pošlu tuble knihu do háje.

Nejde psát. Je zakázaná. Nedokážu to.

A nebo víš co – napiš ji ty. Seš světovéj autor.

Ale tohle bys nesved.

Víš proč?

Seš zamilovanéj.

A víš, proč to nesvedu já?

Jsem zamilovaná.

15. března

Na představení v Továrně je vyprodáno. Ale Mladší dcera volá svému slavnému kamarádovi, který v tom kusu hraje. Převrací se to. Nesehnatelné lístky shánějí holky mně. Dokážou víc než já.

Čekala jsem větší bombu. Slavný kamarád mé dcery zpívá neuvěřitelně. A choreografie je báječná. Ale mám příliš ráda cirkusová divadla, abych z tohohle mohla být úplně nadšená. Vím, že to chce být pivní. O ničem. Že absence sdělení je možná dneska hlavní sdělení o stavu světa. Hlavně nic světoborného neříkat. Jak jednou pravil Hlaholec na hodině naší angličtiny česky: Koho dnes zajímá utrpení Ježíše Krista.

Ale nemá být v tvorbě bolest? Muka?

Všechno je dnes bezbolestné. Na všechno máme prášky, čisticí prostředky, chemikálie na duši.

Možná nastává pád říše římské...

Chtěla bych jít do divadla s tebou. Chtěla bych s tebou normálně chodit. Mocht s tebou jet taxíkem. Jít po lese. Stejská se mi, ale nechci volat Jeronýmovi a ptát se, kdy se vrátíš. Jsi daleko. Za oceány a moři. Představuju si tě. Koupeš se? Spálil sis záda? Takhle tě v televizi nikdy neukazovali.

Nevím, kdy se vrátíš. Není problém to zjistit, ale nechci to vědět.

Od okamžiku, kdy se dozvím, že jsi doma, začnu umírat od čekání. Od touhy. Myslela jsem, že to nechci. Doufala jsem, že tohle už se mi v životě nestane.

Lžu. Nikdy jsem v to nedoufala.

Nevydržím a zjišťuju od Jeronýma, kdy se vrátí.

Za dlouho.

Vysunuju jednu zelenou knihu. Poslepu, schválně, která to bude. Dopisy. Nečetla jsem je pětadvacet let.

Znám tě z ní. Už tehdy jsem ji četla bez dechu a četla jsem ji mezi řádky. Diriguješ v ní svoji ženu. Co má zařídit, kam vysadit růže, co vzkázat tvé milence. To vše vedle úvah o existenci světa. Miluju to spojení. Mučivej přesah. I když je moderní, i když všechna sdělení jsou zapomenutý v minulým století, v minulým tisíciletí.

Po chvíli knihu odkládám.

Vážně se nehodlám zbláznit.

Už vím, proč tohle píšu. Abych pak s tebou víc mlčela. Když o tobě píšu, připadám si, jako bych byla s tebou, jako bych prováděla tajnej rituál.

Dneska mi máma znovu opakovala v telefonu, že už ničemu nerozumí. Nejvíc prý nerozumí dnešnímu humoru. Dnešní legraci. Snažím se jí vysvětlit, že je to třeba tím, že už na světě žádná legrace není. Ale nezasměje se, takže se leknu.

Nemůže hloupnout! Nemůže umřít! Potřebuju ji. Bude

mi muset poradit, co s touhle knihou. Protože kdo jiný mi poradí než maminka?

Doufám, že mi nenaznačuje, že se blíží doba, kdy si budu muset poradit sama.

18. března

Jaro vážně přišlo a Mladší dcera má vážně maturitní ples. A mně se vážně stýská. Z Paříže přilétá Starší dcera, vystoupila z letadla jako Pařížanka, zkrásněla tam a zženštěla. Jede sem kvůli slyšení před grantovou komisí, žádá o peníze na svůj film o malíři Lůdovi z kytlického blázince, co není daleko od naší chalupy.

Dobře jí to vyšlo, stihne i sestřin ples.

Mladší dcera si nakonec oblékla nahaté šaty s vlečkou. Sluší jí to.

Na ples doráží i Lenka. A je tu můj bývalý manžel, otec mých dcer, se svojí třetí ženou. Jako vždy mě nezdraví. Můj milej s Lenkou se rozhodnou, že nás usmíří. Ne že bychom byli s mým bývalým pohádaní, necítím k němu zášť. Necítím k němu nic. Je mi líto, co se s ním stalo. S naší rodinou, s jeho talentem, s jeho něhou... Nechce se mi s ním usmiřovat. Nikdy jsem se s ním nepohádala. A proč se bavit po tolika letech? Nic proti němu nemám, ale také nemám nic pro něj, nemá u mě jediný bod k dobru. Mohla bych mu během usmiřování vyprávět, jak jsem za něj vytoplala naše holčičky. A že to nebylo snadné. A že jsou vytopláné vážně dobře. Mohla bych mu povědět, co všechno jsem za něj odřela, že mi dluží celou mou pocuchanou nervovou soustavu a taky pár milionů, které to stálo. Ale nepovím mu nic. Budu se jen usmívat. Lence a Mýmu milýmu říkám ano, hrozně se chci usmířit, po ničem jiném dnes tak netoužím, než aby s námi můj bývalý stál u baru.

Takže přichází můj bývalý se svojí třetí ženou a stojí s námi u baru. Povídáme si o ničem. O čem jiném? Usmíváme se na sebe a on mě na rozloučenou políbí. Mladší dcera se rozpláče dojetím. Neposrali jsme něco, bývalý manželé?

Můj milej se na plesu roztomile opil, myslím, že ho to vzalo. Což mě bere. A jsem z toho nesvá. Možná by mě taky dojala promoce jeho dcery, kdybych na ní mohla být. Ale třeba by to se mnou ani nehlo. Třeba jsem už přijala za svou jeho tezi, že dobře vypracovaný stavební projekt plný oddělených kolonek je jedinou možností vztahu. Ale často mi z toho bývá úzko.

Seš pro mě důkazem, že blízkost existuje. A že se pořád jmenuje stejně. LÁSKA. A bere se i s navijákem. Když bere. Když ji člověk potká. Protože je drahokam. A je lhotejný, jestli je ti sto třicet tři nebo třicet.

Hory se přenášej a bejvaj lehký jako pírkó.

Kdo nevěří, ať tam běží.

19. března

Probudila jsem se pozdě, z plesu jsme se vrátili nad ránem. Dozvídám se, že Starší dceři uletělo letadlo. Kromě slyšení před grantovou komisí sem totiž přijela ještě z jednoho důvodu: zamilovala se. Když jela s mojí Mladší dcerou na hory, jezdila na snowboardu s jedním českým Pepíkem. Pak už i na vleku. No a teď jí kvůli němu uletělo letadlo. Taky se jí to nějak zamotalo. V Paříži totiž kluka má. Eliashe. Eliashe jsme potkaly všechny tři v hospodě. Tedy Mladší dcera, Starší dcera a já, když jsme se spolu sešly v Paříži před pár měsíci. Říkala jsem mu, že moje Starší dcera je v tom cizím městě sama a že o ni mívám strach. Odpověděl mi, že se na něj může kdykoliv obrátit. Vzal si na ni telefon a za pár dní

jí prý napsal: *Slíbil jsem tvé matce, že na tebe dohlédnu. Nechceš jít na kafe?*

Šla.

Moje Starší dcera se v Praze pár dní zdrží. Nebude bydlet u mě, ale u svého nového kamaráda – vysvětlí mi velmi stručně a velmi nerada, než odjede místo do Paříže do televize stříhat film.

Jdu zase spát.

Mám sen. Chodím s tebou po betonový budově. Je tu spousta lidí. Hledáme místo, kde bychom byli sami. Prcháme a ty lidi do nás pořád vrážej. Sřetávají se s náma. Hrubě a tvrdě.

Dochází mi, že jsem s tebou ve vězení. Že místo pro nás dva nenajdem.

Zdá se mi to proto, že už seš zpátky. Můj milej říkal včera na plese, že Největší Čech už se vrátil, četl to v novinách.

Můj milej mě bude informovat o každým tvým kroku. Když jsi mi dal ty spisy. Když ví, že jsem tak dobrá, že tě znám. Možná si mě víc váží.

Každou vteřinou čekám, že mi zavoláš. Jenže ty nic. Třeba už se neozveš. Už tě neuvidím. Akorát v televizi.

Ale málokdy, nejseš teď moc v módě.

Ne, takhle ne.

Brzo tě obejmú.

Ozvu se, až čas nastane, napsal jsi.

Čekám. Jen čekám. Nabádám se k trpělivosti. K pokoře. K tomu, abych nic nechtěla. Po Největším Čechovi už vůbec ne.

Další zmínka v tisku mi zvěstuje, že se vrátil. Popisují, jakou společenskou akci navštívil.

Hledám fotky na internetu.

Sluší ti to, vypadáš odpočatě, opáleně. Kolem krku máš motýla. Zavírám oči a motýl odlítá, natahuju po něm ruku, sedá mi na dlaň. Je fialovej se žlutým žíháním. Fouknu do něj a je pryč.

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.